

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3054** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.1 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на В. Г. П. С ЕГН [ЕГН] с адрес в [населено място], чрез адвокат А. В. - САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ [населено място], ул. "А. -1" № 5, с правно основание чл.1 от ЗОДОВ вр.чл.86 от ЗЗД, като предмет на делото е присъждане на обезщетение за неимуществени вреди на основание отменено наказателно постановление (НП) № 19-4332-004529 от 18. 03.2019 г., издадено от началник група към отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, в размер на 2 500 лв. за периода от 18.03.2019 г. - 22.10.2020 г., изтекли лихви и бъдещи лихви до окончателното плащане на претендираната сума, на основание отмяната от съда на НП като незаконосъобразно, на фактически действия и бездействия на органи на СДВР, довели до издаването на незаконосъобразното НП, след уточнение на първоначалната искова молба с молба от 26.04.2021г.

Пред съда искът се поддържа от ищеца лично и чрез адв. В. от САК, в ход по същество и в писмена защита се претендира неговата основателност. Доказало се, че ищецът е претърпял доста несгоди, тъй като работел в Х. Л., който магазин се намирал в П. Мол и поради късния час вечер, се е налагало да се прибира или с такси или с приятели, по причина, че му е отнето свидетелството за управление на МПС. Свидетелят, разпитан по делото ясно и категорично заявил, че ищецът търпял "нерви",

притеснения и несгоди, тъй като бил лишен да управлява собственото си МПС. Видно било, че нямало изрично връчена заповед за отнемането на СУМПС за три месеца. Установило се, че ищецът се явил във КАТ - СДВР за смяната на СУМПС, и тогава му е иззето старото но не било издадено ново, по причина, че са били издадени два АУАН и две НП, и докато траела процедурата в съда не било издадено ново свидетелство. Доказано било, че неправомерните действия от страна на служителите на КАТ СДВР - "неиздаването на ново СУМПС" на ищеца го поставило в безизходица, тъй като трябвало да се грижи за болната си майка, която била трудно подвижна и не е могъл да упражнява трудовете си задължения на работното си място. Също претендира, че след като било отменено едното НП и решението влязло в законна сила на 22.10.2019г., ищецът отново отишъл в КАТ за издаването на "книжка", но служителите веднага му връчили следващото наказателно постановление- на 19.11.2019г., с което отново били наложени глоби , отново обжалвано, а решението за отмяната влязло в сила на 22.10.2020г., след което на ищеца било издадено свидетелство за управление на МПС.

Видно от отговора на исковата молба, се претендира, че не е доказан вторият елемент на отговорността по ЗОДОВ, а именно, наличието на претърпени вреди. Счита, че в исковата молба не е направено разграничение между неимуществените вреди от процесното НП и другото НП, които първоначално са били предмет на иска. Това нарушавало правото на защита на ответника, тъй като не ставало ясно какви точно вреди се претендирали от ответника. Счита за неоснователни и недоказани твърденията на ответника за оставане без СУМПС за периода от 18.03.2019г. до 22.10.2020г. и невъзможност да извършва трудовете си ангажименти извън С., трудности при обгрижването на болната си майка, претърпени болки и страдания, притеснения, раздразнение и др. не били приложени никакви доказателства за оставането без СУМПС, а изложените факти за отнемане на изтеклото СУМПС съставлявали голословни твърдения. В исковата молба не било посочено, кога е изтекъл срокът на валидност на старото СУМПС ,на коя дата ищецът е отишъл в ОПП- СДВР, кой служител е отказал издаването на ново, има ли писмени доказателства, подадено заявление и т.н. Установяването на тези обстоятелства е от съществено значение за доказването на претърпените от ищеца вреди.

Също ответникът счита, че нямало доказателства за твърдяната от ищеца невъзможност да извършва трудовете си задължения извън С.. В исковата молба не било посочено къде е работил през периода, в който е било отнето СУМПС, в кое населено място и при кой работодател, успявал ли е все пак да ходи на работа макар и със затруднения, ползвал ли е служебен или обществен транспорт и т.н.Имало данни по н.а.х.д. 7311/2019г. на СРС, че към 31.12.2018г. ищецът бил на работа в МОЛ П., находящ се в [населено място], което място определено не било извън [населено място], не сочил къде е работил след това. Липсвали и доказателства за болната майка на ищеца, нямало приложени документи и доказателства. Също ответникът счита че са неподкрепени с доказателства и твърденията за неимуществени вреди.

На следващо място ответникът счита, че е неподкрепен с доказателства и третият елемент на отговорността по ЗОДОВ, а именно причинно следствената връзка между увреждането и отменения акт, а отговорността по ЗОДОВ била за преките и непосредствени вреди, счита, че претенциите на ищеца, с процесното НП било постановено само за 3 месеца лишаването на ищеца от правото да управлява МПС, а

невъзможността той да върши това през целия период било резултат и от второто НП. С оглед на липсата на причинно следствена връзка между отменен административен акт и всички твърдени от ищеца вреди, счита, че не е налице третият елемент от отговорността по ЗОДОВ.

Ответникът при условията на евентуалност намира предявените иски за прекомерно завишени и несъответстващи на претърпени от ищеца вреди. нарушен бил принципът за справедливост, залегнал в чл.52 ЗОДОВ, смисълът на обезщетението не е предоставянето на възможност за обогатяване.

Прокурорът – Д. при СГП, представи пред съда заключение за основателност на исковите – по основание, като иска от съда да ги уважи в размери по справедливост.

По делото са приети писмените доказателства, представени от ищеца, както и приложено за послужване относно съдържащите се в него доказателства н.а.х.д. 7311/2019г. на Софийски районен съд – С..

Административен съд София-град, първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

С наказателно постановление (НП) № 19-4332-004529 от 18. 03.2019 г., издадено от началник група към отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, са наложени следните административни наказания: „глоба“ в размер на 150 лв. и лишаването от правото да управлява МПС за три месеца, както и втора глоба в размер на 200лв. Вдино от фактическите основания, посочени в същото, на ищецът са наложени посочените санкции затова, че на 31.12.2018г. около 15:00ч. в [населено място] на ул. В. път като водач, лишен от Свидетелство за управление на МПС, като собственик на конкретен автомобил, който не посочва друго лице, управлявало автомобила, , на конкретно посочено място, при подаден ясен сигнал за спиране3 със СТОП-палка водачът не се подчинява и продължава движението си.

Посоченото НП е издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение № АА84942/11.03.2019г., представен на лист 12 от делото, е видно, че са иззети като доказателства освен другите и СУМПС №[ЕИК], за което е посочено, че е оставено на съхранение в ОПП – СДВР.

Процесното НП е отменено с Решение от 01. 10.2019г. на СРС , 7-ми състав по н.а.х.д. 7311/2019г., влязло в сила на 22.10.2019г.

В отговора на исковата молба и в писмена защита, а също и пред съда се твърди, че ищецът претендирал едни и същи вреди по настоящото дело и по адм.д. 5436/2021г. на АССГ, образувано след разделянето на първоначално предявените иски по делото. Същевременно от ответника се твърди, че ищецът не е представил никакви писмени доказателства за отнемането на притежаваното от него СУМПС в периода 18.03.2019г. до 22.10.2020г., на основание постановеното с процесното НП.

В писмената защита от ищеца се твърди, че ищецът се е явил в КАТ – СДВР за смяна на СУМПС, и тогава му било иззето старото СУМПС, а ново такова не било издавано поради издадени две АУАН и НП и докато траела процедурата по съдебното им обжалване. Следователно, според твърденията на ищеца и както следва от процесния АУАН, „старото“ С., е отнето на 18.03.2019г., като счита, че единствено поради издаването на процесното НП, не е издадено ново. Същият заявява и не е спорно, че на посочената дата е следвало да върне „старото“ СУМПС и да му бъде издадено

ново, което не било издадено. Същевременно ищецът твърди, че – лист 4 от делото, че едва тогава, след и двете съдебни решения са влезли в сила, е подал документи за издаване и получил новата шофьорска книжка, което този период бил от 18.03.2019г. до 22.10.2020г.

Доколкото ищецът е в невъзможност да представи данни от отнетото му СУМПС, същият е в невъзможност да установи точният му срок му на действие. Същевременно не претендира, че имало действие след отнемането му, а невъзможност да бъде издадено ново поради издаденото и висящото оспорване на процесното НП. Доводите на ответника за неустановеност на срока на действие на изетото СУМПС нито за датата на издаване и валидност на новото СУМПС са неотнормими, по арг. От чл.190, ал.2 ЗДвП и доколкото исковата претенция е ограничена по сделото със срок до датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменено процесното НП, т.е. до отпадане на действието на му по чл.190, ал.2 ЗДвП, поради което за ищецът е било е невъзможно да бъде издадено ново СУМПС и въобще да управлява МПС.

Въз основа на всичко изложено, съдът приема за установено, че процесното НП е отменено като незаконосъобразно, в сила от 22.10.2020г., СУМПС на 11.03.2019г., като за периода от 18.03.2019г. до 22.10.2020г., ищецът не е подавал документи и не му е издавано ново СУМПС в този период. В исковата молба освен другото се твърди, и което не оспорено от ответника, че се касаело за съставянето на акта въз основа на подаден сигнал и за автомобил, който не бил в движение – с обрасло в трева купе, като ищецът представил доказателства на полицейските органи и изискал да направят проверка на място по твърденията му, но такава не била направена. Тези твърдения на ищеца не са оспорени от ответника. В АУАН, видно от представеното на л.12 копие, ищецът вписал конкретна дата, от която автомобилът не се управлявал. Следователно, ищецът не е допринесъл с поведението си по никакъв начин за издаването на процесното НП.

Съгласно чл.159, ал.2 ЗДвП, не се издава свидетелство за управление на МПС, докато не бъдат заплатени изцяло дължимите глоби, а съгласно чл.190, ал.2 ЗДвП, наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на изземването на свидетелството за управление.

Следователно, наложеното с процесното НП наказание „лишаване от правото да се управлява МПС“, е проявило правното си действие от датата на издаването на НП, независимо от обжалването му пред съда. Бъз съмнение, налагането на посочената санкция препятства издаването на свидетелство за управление на МПС и въобще възможността на ищецът да управлява МПС до отмяната на НП.

Това е така, тъй като с налагането на наказанието „лишаване от правото ода управлява МПС“ по отношение на ищеца, не се изпълнява кумулативно изискващото се условие, предвидено по чл.150а, ал.1 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба, за да управлява МПС, водачът освен свидетелство за управление, не трябва да е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето и да не е обявено за невалидно.

Въз основа на чл.190, ал.2 във връзка с чл.150а, ал.1 ЗДвП, съдът приема за установено, че на основание незаконосъобразно издаденото НП (НП) № 19-4332-004529 от 18. 03.2019 г., от началник група към отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, и произтичащите от него правни последици, ищецът действително не е могъл да управлява СУМПС до влизане в сила

на решението на съда за отмяната на НП на дата 20.10.2019г. Изложеното обосновава извод за пряка причинна връзка между незаконосъобразното НП, породило като правна последица за ищеца правна невъзможност да управлява МПС и твърденията за вреди от тази невъзможност, като причинната връзка действително е пряка и непосредствена.

Видно от свидетелските показания на П. Д. Н., На първо място, са колеги с ищеца, тъй като работят в магазин в МОЛ П. , като имало дни в които оставали доста до късно за приемане на стока, до късно, когато вече нямало обществен транспорт. И трябвало някои от колегите му да го „прибира“. Свидетелят посочи, че майката на ищеца била болна през този период и му било трудно да я обслужва, да я кара по болници, по прегледи , по лекари. Случвало се да го моли за услуга да я закара на „снимки“, за разни изследвания. Съдът дава вяра на показанията на свидетеля, тъй като се виждат всеки ден, на работа и извън , освен колеги твърди, че са и приятели. От 7-8 години, живеели в близост също свидетелят посочи, че ищецът споделял с него, бил разстроен от факта, че няма книжка, бил с вързани ръце, най-вече не можел да обслужва майка си. Свидетелските показания потвърждават изложеното от ищеца, че към датата на „отнемане“ на Свидетелството му за управление на МПС, срокът му изтичал. Ищецът отишъл да си подаде документи за ново свидетелство след като му изпратили призовка да се яви като свидетел и там вече са му отнели книжката на място, защото е извършил нарушение с кола, която не била в движение, според ищеца стояла на една ливада.

Видно е от епикриза от септември 2020г. за М. В. П. и от компютърна томография от януари 2020г., се касае за жена с леко увредено общо състояние, за хронична пневмония, пневмофиброза и белодробен емфизем, видно от епикризата се изписва с подобрение и се изисква контрол от кардиолог.

Данните сочат, че действително се касае за болен член от семейството над 60 години, който най-малкото през януари и септември 2020г., т.е. в рамките на исковия период, е имал необходимост от болнично лечение, свързано с проблем с белите дробове. Житейски е обосновано твърдението на ищеца, че майка му е имала нужда да бъде транспортирана до болница с лек автомобил индивидуално, а не с обществен транспорт. Съдът не изключва, да е транспортирана допълнително и до друга болница, освен посочените в представените по делото медицински документи – МБАЛ Св. А. по думите на свидетеля, при които поводи да не се е налагала хоспитализация или провеждането на конкретно изследване.

Също от свидетелските показания съдът приема, че действително ищецът се е прибирал от работата в магазин в Мол П. по време след приключването на работата на обществения транспорт, когато се е налагало да приема стока в магазина и тъй като не можел да управлява автомобил през процесния период, е следвало да бъде „прибиран“ до жилището си от негови колеги, в това число и от свидетеля по делото.

В случая действително се касае за неудобства и притеснения на ищеца, тъй като е бил зависим от колеги и приятели за посочените обстоятелства – прибиране от работа и за майка му, предвид състоянието ѝ. В заключение съдът приема, че действително ищецът е търпял при посочените обстоятелства неимуществени вреди поради невъзможността да управлява лек автомобил, какъвто притежавал през исковия период по свидетелските показания (марка М., видно от протокола на л. 63 от делото).

Въз основа на изложеното, съдът приема за доказано по делото, че във връзка с

процесната искова претенция са налице елементите по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажирането на отговорността на държавата и общините за вреди – както незаконосъобразен, акт, така и претърпани неимуществени вреди, които са в пряка причинна връзка от незаконосъобразността на акта - а именно, невъзможността на ищеца да управлява автомобила си. Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

По размера на вредите, подлежащи на обезвреда

Както е посочил ответника, съгласно чл.4 ЗОДОВ, на обезвреда подлежат всички вреди, които представляват пряка и непосредствена последица от увреждането, което от своя страна следва да бъде претърпяно, съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, от незаконосъобразния акт. Що се касае до размера на евентуалното обезщетение, както е посочил също ответника, присъждането му по справедливост не е произволно, а се подчинява на определени критерии. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.II от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Ищецът претендира вреди в размер на в размер на 2500 лв. за периода от

18.03.2019г., когато вече с НП от същата дата е постановена забраната да управлява МПС, породила действие от тази дата до 22.10. 2019гг. Вредите се претендират за този период, повече от година, ищецът е търпял неимуществени вреди от незаконосъобразната административна дейност.

Съдът съобрази, че ищецът е предявил иск за неимуществени вреди за част от процесния исков период (13 месеца от него от 16.04.2019г. до 22.10.2020г.) по адм.д. 5436/2021г. и идентично срещу ответника за сумата от 2500 лв. поради незаконосъобразност на издадено на 16.04.2019г. НП за същия автомобил. Също съдът съобрази, че с Решение № 21/04.01.2021г. по същото дело, исковата претенция е уважена частично – само за сумата от 1300 лв. или по 100 лв. обезщетение месечно, както и за лихви върху присъденото обезщетение.

При съобразяване на изложените обстоятелства, и доколкото е налице кумуляция на основанията, от които ищецът е търпял вредите, предвид че именно процесното незаконосъобразно НП е имало за правна последица невъзможността за ищеца да управлява МПС, което е поставило ищецът в зависимост от други лица, както и справедливо обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди представлява сумата от 1000 лв. за периода от 11.03.2019 г. - до 22.10.2020 г. За разликата до предявения размер искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 22.10.2020 г. до окончателното му изплащане.

По силата на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разносните по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Ответникът следва да бъде осъден да възстанови на ищеца сторените разноси за държавна такса в размер на 10 лв. При заплатено от ищеца в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. (л.21)

дължимото спрямо уважената част от иска е в размер на 200 лв., която сума следва да се присъди на ищеца на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. По силата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв., а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Съразмерно на размера на отхвърлената част от обезщетението, съдът приема, че на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на В. Г. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап.36 и със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. В. от САК, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 11.03.2019 г. до 22.10.2020 г., в размер на 1000 лв., ведно със законната лихва от 22.10.2020 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ сторените в производството разноси за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 2500 лв., ведно със законната лихва с начален момент 22.10.2019г. , посочен в молба от 26.04.2021г. по делото.

ОСЪЖДА В. Г. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап.36 и със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. В. от САК, заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на

РБ.

СЪДИЯ